

Politie

Evert en Emma lopen hand in hand door de straten van de stad. Emma ziet de mensen naar hen kijken.

"Daar moet je je niks van aantrekken. Gewoon doorlopen," zegt Evert.

Plotseling staan ze voor een winkelruit en worden ze geconfronteerd met een foto van Emma.

Emma vraagt: "Papa, wat staat daar?"

"Een opsporingsbericht. Er staat een foto van jou op, Emma. 'Een meisje van tien jaar, klein voor haar leeftijd en herkenbaar aan een bijzondere neus. Ze is van huis vertrokken in een dun geel jurkje en heeft donkerbruin, lang haar, meestal in twee vlechten gedragen,'" leest Evert hardop. "Oh, Emma toch." Hij is even stil en zegt dan: "Jij wordt gezocht door de politie. We gaan zelf naar het bureau om te vertellen dat ik jouw vader ben en om uit te leggen in welke omstandigheden jij hebt geleefd."

De muisjes komen een kijkje nemen over de rand van haar zak. Met ferme stappen lopen Evert en Emma door de winkelstraten. Plotseling begint Emma te rennen, dat vindt ze fijn. Bij een bocht draait ze zich om en roept: "Welke kant op, pap?"

"Rechtdoor en dan de eerste straat links!" roept Evert terug. Emma staat al bij de volgende hoek van de straat.

"Ik zie grote witte auto's met oranje en blauwe strepen! Moeten we daarheen?"

"Ja, daar moeten we zijn. Wacht even, hoor, want ik moet even bijkomen voordat we naar binnen gaan," zegt Evert.

Als ze voor het politiebureau staan, rennen er veel agenten naar buiten en rijden meteen weg in de auto's met

sirenes en zwaailichten. "Waarschijnlijk is er iets aan de hand," zegt Emma.

"Dat denk ik ook. We wachten maar even tot ze weg zijn, dan kunnen wij rustig naar binnen," zegt Evert, die inmiddels weer is bijgekomen.

"Zullen we dan nu naar binnen gaan, papa?" vraagt Emma ongeduldig.

"Ja, ga maar."

Emma krijgt de zware glazen deur niet open. Evert helpt haar en trekt de deur open. Emma kijkt haar ogen uit als ze samen het gebouw binnengaan en naar de balie lopen.

"Dag meneer en mevrouw. Wat kan ik voor u doen?" vraagt de mevrouw die achter een glazen wand staat.

Vanuit haar zak hoort Emma de muizen roepen: "Emma, pas op, die mevrouw heeft een pistool aan haar riem." Emma ziet het en begint hard te gillen. Ze wijst naar het pistool en staat te trillen. Evert tilt haar op en zet haar op de balie.

"Zo, beter?" vraagt hij.

Snikkend zegt ze: "Ik vind het hier niet zo leuk, straks gaat ze schieten!"

"Nee hoor, Emma, dat doen ze niet zomaar," zegt haar vader geruststellend.

De vrouw kijkt Emma goed aan en blijft even kijken voordat ze zegt: "Ik heb net een bericht over haar gelezen. Het stond ook in de krant, klopt dat?"

"Dat klopt, mevrouw. Daarom zijn we hier meteen naartoe gekomen. Ik wil de situatie graag uitleggen," zegt Evert vriendelijk tegen de agente achter de balie.

"Loopt u maar mee, dan kunt u uw verhaal doen. Ga maar naar kamer vijf," zegt de agente. Emma vindt het nog steeds griezelig, vooral nu ze meer agenten ziet met pistolen aan hun riem.

Evert zet haar op de grond. Emma voelt de blikken van de mensen op hen gericht. Er is inmiddels een lange rij achter hen ontstaan.

"Mensen," zegt Evert, "wij zijn misschien anders dan jullie, maar we denken hetzelfde, we poepen hetzelfde en gaan op dezelfde manier dood. Tot ziens en nog een fijne dag vandaag."

Emma hoort haar vriendjes in haar zak schateren. De mensen beginnen met elkaar te praten en durven niet meer naar Emma en haar vader te kijken.

Evert geeft Emma een high five en zegt: "Toedeladoki hatsaflatsa!" Ook de muizen moeten lachen om Everts woorden.

"Ik zie nummer 5, papa!" roept Emma enthousiast. Het angstige moment is ze alweer vergeten. Evert drukt de glazen deur open en samen lopen ze naar kamer 5. Een agent met een beker in zijn hand komt naar hen toe en vraagt of ze iets willen drinken.

"Ik heb wel zin in koffie," zegt Evert.

"Heb je limonade?" vraagt Emma.

"Jazeker, dat hebben we. Ik kom zo bij jullie terug. Neem maar alvast plaats," zegt de agent.

Emma en Evert lopen verder de kamer in en kijken door het raam naar buiten.

"Het uitzicht over de witte daken van de stad is prachtig. Ik zie dit alleen 's nachts. Even denken hoor," zegt Emma terwijl ze een vinger aan haar lip zet en verder nadenkt. "De wind komt uit het noorden en heeft windkracht twee, bijna drie."

"Hoe weet jij dat?" vraagt Evert verbaasd.

"Dat heb ik mezelf geleerd uit de boeken die mama me gaf, en van de films," legt Emma uit. "De zon staat een beetje laag en rond de middag in het zuiden, en de wind komt uit de tegenovergestelde richting, dus dat is noord. Ik zie ook dat de rook uit de schoorstenen een beetje